

'Star Quality'

S T A R S

'Maria Callas droeg juwelen en Aafje Heynis sloop met haar sacoche het theater binnen. De ene had "star quality", de andere niet.'

Willem Dauw in gesprek met acteurs Josse De Pauw en Dirk Roofthoofd en regisseur Dominique Deruddere over

sterren van bij ons

Ornella Muti in: *Wait until Spring, Bandini* -
Dominique Deruddere

Een ster, beweert *van Dale*, is een kunstenaar van de eerste rang. Of ook: een persoon die op een bepaald gebied schittert of uitblinkt. Zo bekeken kunnen we Josse De Pauw en Dirk Roofthoofd alleen al op basis van hun vertolking in de film *Hombres Complicados* steracteurs noemen. Niét dat ze zich sterren wanen of als zodanig beschouwd willen worden. Dat stelden ze ook meteen toen we hen vroegen om samen met hun regisseur Dominique Deruddere aan een rondetafelgesprek over het 'sterrendom' deel te nemen. Ze zouden ook niet moeten pretenderen sterren te zijn, want alleen al het feit dat ze tijdig op de afspraak waren, zou hen ontmaskerd hebben. Een èchte ster laat toch graag op zich wachten en verplaatst zich nog het liefst in een limousine met privé-chauffeur. Maar Deruddere kwam te voet, De Pauw met de bus, en Roofthoofd in een af-

tandse wagen. Sterren van bij ons: het heeft geen naam.

Josse De Pauw: De vraag is of het sterrendom in een klein taalgebied als het onze wel bestaat? Een ster: is dat niet iets Hollywoodachtigs, iets wat Vlaanderen en Nederland overstijgt? Iemand die zich hier als een ster gedraagt, wordt al gauw een beetje potsierlijk.

Etcetera: Hebben wij dan geen sterren?

Josse De Pauw: Er zijn mensen die ik heel erg bewonder en die voor mij dus een soort sterren zijn. Alleen koppel ik dat nooit aan sterrendom. Omdat een ster met ballast heeft te maken, met alles wat het omringt. Het is vaak een gedwongen situatie, iets wat gecreëerd en gecultiveerd wordt door mensen die met cinema veel geld willen verdienen. En dan kan ik ook weer bewondering hebben voor mensen die in zo'n situatie recht blijven. Een acteur als Jack Nicholson, bijvoorbeeld.

Etcetera: Jack Nicholson cultiveert toch ook een imago?

Josse De Pauw: Ja, maar dat imago kan ook een pantser zijn waarachter hij zich verbergt om nog een stuk voor zichzelf te houden. Indien Nicholson zich in alle omstandigheden zou laten fotograferen, zou hij helemaal publiek domein worden. Maar op deze manier snijdt het mes aan twee kanten. Promotie en publiciteit zijn met één of enkele beelden tevreden, en de ster zelf is ermee gediend wanneer het zo decorachtig mogelijk blijft. Een decor waarachter hij zich kan verbergen. Maar bij ons is

dat praktisch onmogelijk. Gewoon door onze manier van leven en werken. Wij zitten voortdurend op elkaars lippen, we zitten in vele omstandigheden op de schoot van het publiek. Denk je dat een ster zich met de bus verplaatst? Natuurlijk niet. Een èchte ster kan zich dat niet permitteren. Ik merk dat vaak genoeg. De mensen zijn heel erg ontgoocheld wanneer ze iemand die ze van de film kennen gewoon in de bus zien zitten.

Dominique Deruddere: Ik nam ooit het vliegtuig in New York, en in de vertrekhal waren er enkele mensen die me herkenden en een handtekening vroegen. Achteraf gingen die mensen in Business Class zitten, terwijl ik in Economy Class zat. Je had die mensen hun gezicht moeten zien. Die konden het nauwelijks geloven dat ik me geen Business Class kan veroorloven. Daar schrokken die heel erg van, ja.

Etcetera: Toen jij 'Wait until Spring, Bandini' draaide, heb je met sterren als Faye Dunaway, Ornella Muti en Joe Mantegna gewerkt. Zie je die op dat moment ook als sterren?

Dominique Deruddere: Neen, natuurlijk niet, het zijn acteurs. De mensen die hen omringen maken er sterren van, maar die hebben er ook alle voordeel bij. Zolang een agent de mythe in stand kan houden dat Faye Dunaway een ster is, kan hij voor elke rol die haar wordt aangeboden een aanzienlijk loon vragen. Haar sterrendom verzekert haar marktwaarde. Het is dus in zijn eigen belang dat ze als een ster wordt behandeld en op de set een trailer en een personal assistant krijgt.